

gennem Vedtægter og for Mæns Bedkommende gennem Regulativer, men jeg tror rigtig nok, at denne Vej bliver meget vanskelig at betrede. Jeg tror, at det bliver overordentlig vanskeligt i sin Tid at faa samlet alle de interesserede, saaledes at man faar brugbare Regulativer og Vedtægter ud deraf, og der er navnlig ogsaa den Hageder ved, at de interesserede jo ifølge Fiskeriloven have Ret til igen at hævde Vedtægterne, naar de kunne skaffe en Majoritet derfor, og ligeledes til at hævde Regulativet. Man har altsaa ingen Sikkerhed for, at den Ordning, man endelig opnaaede, vilde vedblive at bestaa. Jeg tror derfor, at vil man have en Ordning derovre, maa man søge den gennem en særlig Lov, altsaa noget lignende som den lovbundne Ordning, vi have for Vimsfjorden, men selvfølgelig af et helt andet Indhold. Alle disse Forhold kunne jo ikke ordnes, uden at Regeringen træder hjælpende til, rimeligvis ogsaa ved Nedsættelse af en Kommission, skønt jeg tror rigtig nok, at vi paa dette Omraade har haft Kommissioner nok. Men hvis altsaa Forespørgslen i Dag gælder dette, om Regeringen, naar der først er kommet en nærmere Afgørelse af, hvor langt Fiskerigaardens Eneret strækker sig, vil træde hjælpende til for at træffe en Ordning paa bedst mulige Maade, tror jeg, at jeg tør svare, at det vil Regeringen ganske sikkert. Der er i Øjeblikket i Indenrigsministeriet en Overbevisning om, at Forholdene ere saaledes, at det ikke kan vedblive at gaa paa den Maade, men at man maa søge at faa en Ordning tilvejebragt, og jeg gentager, at en saadan Ordning vil vist ikke være mulig uden Regeringens Hjælp. Men saa kommer jo Børgespørgsmaalet bagefter; det bliver Spørgsmaalet om, hvor stort et Beløb der vil kræves der til, og om Rigsdagen vil være med til at bevilge det.

Lüttichau: Jeg kan for mit Bedkommende aldeles slutte mig til de Betragtninger, der kom fra den ærede Ordfører, for saa vidt de gik ud paa at søge disse Forhold ved Randers Fjord og Gudenaen for det Sthkke, som det gælder om, ordnede paa en bedre Maade end Tilfældet hidtil er, og jeg kan ikke andet end være meget glad over den Smødefølelse, der er vist fra den højtærede Indenrigsminister i Besvarelsen af Forespørgselen og den Udtalelse, hvoraf det saa tydelig fremgik, at ogsaa han ser paa Forholdet saaledes, at det var ønskeligt, at Staten kom til at gribe ind. Jeg skal paa ingen Maade vende tilbage til Betragtninger over de mangfoldige Retsfager,

der have fundet Sted. Jeg vil kun fremhæve, hvad der ikke endnu er saa stærkt fremdraget, at da Fiskeriloven var under Forhandling her og i Landstinget, kom paa et meget sent Stadium Spørgsmaalet om en Ordning med Hensyn til Fiskerigaarden ved Randers ogsaa under Ventilation, og jeg tror, at man uden at sige for meget, kan paastaa med Rette, at Ordningen, netop fordi den endelige Afgørelse af Fiskeriloven som af saa mange andre Love i disse Aaringer var henlagt til de sidste Dage af Sessjonen, kom den til at lide af en vis Ufuldstændighed netop paa dette Omraade. Der blev saaledes her truffet Bestemmelse om paa hvilke Tider Fiskerigaarde skulle være lukkede, hvilke Foranstaltninger og Bestemmelser havde vist sig mindre hensigtsmæssige. Det er ogsaa derfor, at der er opstaaet tilsyneladende Overtrædelser af disse Bestemmelser og Retsfager derom.

Jeg vil da blot udtale, at ogsaa i den Årds, som jeg har den Ære at repræsentere, er der varme Ønsker om at faa en ny og bedre Ordning tilvejebragt. Ogsaa der findes en talrig Befolkning, som fra gammel Tid har været vant til at udøve Fiskeri, og nu er inddraget i de Kampe og Vanskeligheder, som ere blevne omtalte og skildrede baade af den ærede Ordfører og den højtærede Minister. Det er saa naturligt, hvad Byen Randers angaar, at der i denne By er en overordentlig Tilbøjelighed til at drive den Sport, især om Søndagen, at komme ud paa Østfiskeri. Det forekommer mig, at selv om der ikke er nogen retslig Begrundelse, maa man tilstræbe, at Befolkningen ogsaa kan faa en saadan Udgang i Fremtiden. Det er en sund og passende Bestæftigelse. Naar det er skildret, som om det kun var Rovfiskeri, der blev drevet, er det jo nok sandt, men det forholder sig saaledes paa mange andre Fiskevande her i Landet og vistnok over alt i Verden, at visse Arter af Fiskeri skal man se igennem Fingre med og andre, som mere gribe ind i Ejendomsinteresser, skal man drage bestemte Lovregler for. Jeg vil dog haabe, at hvis det, som jeg ønsker, naas ad Lovgivningens Vej ved Belvilje fra det høje Ting og fra Regeringen, at faa en ny Ordning, saa at Staten bliver den, der kan drage Grænserne noget løsere, end de nu kunne drages, naar Fiskeriet er i en Privatmands Eje, at man da ogsaa vil tage Hensyn til Randers By og til den Øst, som jeg tillod mig at nævne, at der er til Stede til at udøve Fiskeri ogsaa som Østfiskeri. Ved Siden af det vil det jo slet ikke være afskaaret at fremdrage det Moment, der skal sikre et rationelt